

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Landgericht Köln (Saksamaa) 11. mail 2022 – Gesamtverband Autoteile-Handel e.V. versus Scania CV AB

(Kohtuasi C-319/22)

(2022/C 340/19)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Landgericht Köln

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Gesamtverband Autoteile-Handel e.V.

Kostja: Scania CV AB

Eelotsuse küsimused

I. Kas määruse (EL) 2018/858⁽¹⁾ artikli 61 lõike 1 teises lauses sätestatud nõue, et

„[t]eave esitatakse kergesti kättesaadaval viisil masinloetavate ja elektrooniliselt töödeldavate andmekogudena“,

hõlmab sõiduki kogu remondi- ja hooldusteavet määruse artikli 3 punkti 48 tähenduses **või** piirdub üksnes varuosade kohta käiva teabega („lisavarustus, [...] mida võib asendada varuosadega“) vastavalt määruse X lisa punktile 6.1?

II. Kas määruse (EL) 2018/858 artikli 61 lõike 1 teist lauset, mille kohaselt tuleb andmed esitada

„kergesti kättesaadaval viisil masinloetavate ja elektrooniliselt töödeldavate andmekogudena“,

ja artikli 61 lõike 2 teist lõiku, mille kohaselt antakse sõltumatutele ettevõtjatele, kes ei ole remonditöökodjad,

„teavet samuti masinloetavas vormis, mida on võimalik elektrooniliselt töödelda üldkättesaadavate infotehnoloogia vahendite ja tarkvaraga ning mis võimaldab sõltumatutel ettevõtjatel täita ülesandeid, mis on seotud nende äritegevusega järelturu tarneahelas“,

tuleb tõlgendada nii, et sõidukitootja täidab asjaomased kohustused vaid juhul, kui ta

1. teeb teabe internetis kättesaadavaks andmebaasiliidese kaudu esitatud masinapõhise päringu alusel, mis võimaldab tulemusi alla laadida, või piisab sellest, et ta annab inimesest kasutajale võimaluse teha veebisaidil kuvaripõhine manuaalne otsing, piirates päringu tulemuse kuvaril nähtava sisuga?

ja

2. võimaldab otsida andmebaasis tema sõidukite identifitseerimisnumbrita (*vehicle information number*, edaspidi „VIN-kood“) seotud kogu teavet eraldi kättesaadavaks tehtava VIN-koodide loendi põhjal, ja sõltumata sellest

— ka teiste tunnuste põhjal, mille alusel saab sõidukit identifitseerida ja millele on osutatud määruse X lisa punkti 6.1 kolmandas lõigus,

— samuti mõistete põhjal, mida sõidukitootja kasutab kategooriate jaoks (nt osade, varuosade, remondi- ja hooldusjuhendite ning tehniliste jooniste kategooriad), ja muude andmebaasi mis tahes seoses tehtud kannete alusel,

või piisab sellest, et tootja võimaldab otsingut teha üksnes üksikpäringuna konkreetse sõiduki VIN-koodi alusel, tegemata kättesaadavaks kõikide tema sõidukite VIN-koodide ajakohast loendit?

ja

3. teeb andmekogud kättesaadavaks failides, mille vorming on ette nähtud nendes sisalduvate andmekogude otseseks elektrooniliseks (edasi)töötlemiseks, esitades asjaomase andmekogu kirjelduse (tekstide ja tabelite puhul), **või** piisab võimalusest salvestada kuvatõmmis mis tahes standardses failivormingus, näiteks PDF-faili kujul?

III. Kas määruse (EL) 2018/858 artikli 61 lõige 1 seab sõidukitootjatele õigusliku kohustuse isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 6 lõike 1 punkti c tähenduses, millega on põhjendatud VIN-koodide või VIN-koodidega seotud teabe väljastamine sõltumatutele ettevõtjatele kui muudele vastutavatele töötlejatele isikuandmete kaitse üldmääruse artikli 4 punkti 7 tähenduses?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2018. aasta määrus (EL) 2018/858 mootorsõidukite ja mootorsõidukite haagiste ning nende jaoks ette nähtud süsteemide, osade ja eraldi seadmetike tüübikinnituse ja turujärelevalve kohta, ning millega muudetakse määruseid (EÜ) nr 715/2007 ja (EÜ) nr 595/2009 ning tunnistatakse kehtetuks direktiiv 2007/46/EÜ (ELT 2018, L 151, lk 1).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Varhoven administrativen sad (Bulgaaria) 17. mail 2022 –
Zamestnik Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie“ versus IW**

(Kohtuasi C-329/22)

(2022/C 340/20)

Kohtumenethuse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Varhoven administrativen sad

Põhikohtuasja pooled

Kassaator: Zamestnik Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie“

Vastustaja: IW

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määruse (EL) nr 1305/2013 (¹) Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondist (EAFRD) antavate maaelu arengu toetuste kohta ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EÜ) nr 1698/2005 (edaspidi „määrus (EL) nr 1305/2013“) artikli 29 lõike 3 lauset 2 tuleb tõlgendada nii, et see võimaldab sellist liikmesriigi õigusnormi nagu 24. veebruari 2015. aasta määruse nr 4 maaelu arengu 2014.–2020. aasta programmi meetme 11 „Mahepõllumajandus“ kohaldamise kohta (Naredba N° 4 ot 24.02.2015 za prilagane na myarka 11 „Biologichno zemedelie“ ot Programata za razvitiie na selskite rayoni za perioda 2014–2020) artikli 11 lõige 5 (varem lõige 4), mis piirab mahepõllumajanduslikule tootmisele üleminekul finantsabi saamise võimalust ajavahemikuga, mis ei ületa minimaalseid üleminekupeioode vastavalt komisjoni 5. septembri 2008. aasta määruse (EÜ) nr 889/2008 (²), millega kehtestatakse nõukogu määruse (EÜ) nr 834/2007 (mahepõllumajandusliku tootmise ning mahepõllumajanduslike toodete märgistamise kohta) üksikasjalikud rakenduseeskirjad seoses mahepõllumajandusliku tootmise, märgistamise ja kontrolliga, artikli 36 lõikele 1, artikli 37 lõikele 1 ja artiklile 38?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas määruse (EL) nr 1305/2013 artikli 29 lõike 3 teist lauset tuleb tõlgendada selliselt, et liikmesriikidel on õigus normatiivselt määrata maksimaalne ajavahemik toetuse andmiseks mahepõllumajandusele üleminekuks üksnes vastavalt tootmise laadile ja mitte vastavalt konkreetse üksikjuhtumi eripäradele?